

Троє заблукалих подорожніх

Хто там? Ану, вийдіть сюди, під місячне сяйво. То це трійко кошенят, що пахнуть зорями та ніччю? Ви далеко від Зоряного Клану, малі. Чи ви заблукали, бо зайшли аж у темряву на краю своєї території? Мабуть, ви були здивовані, коли опинилися

глибоко під землею, та ще й зустріли тут дивного kota. Сумніваюся, що моє ім'я або цю місцину згадують у Зоряному Клані.

Цитьте, не бійтеся. Я вас не скривджу. І покажу вам дорогу додому, коли розвидниться й буде доволі світло, щоб ви розгледіли шлях. Улаштовуйтеся — на цій долівці зручніше, ніж може здатися. Бачите, яка гладенька? Я не проміняв би її на всі ті колючі та лоскiтливi підстилки у ваших гніздах. Я вже давно забув, як воно — спати на таких шелестких ложах. А тут завжди тихо, хіба лише чутно, як вода крапає.

Як тебе звати, кажеш? Морошка? Звісно, ти ж донька Синьшубки, сестра Мрячконіжки та Каменешуба. А хто той недогодованець біля тебе? Авжеж, це Змійко з Вітряного Клану. Ти був геть юний, коли пішов у Зоряний Клан, чи не так? А назвали тебе так через те, що змія... Так, тебе я теж знаю, Цвітонько! Ти маєш біле хутро — незвичне як для кішки Тiньового Клану. Зорелом, либонь, пообіцяв тобі, що ти станеш воячкою раніше за будь-яке інше кошеня в лісі, але навряд чи він узагалі уявляв, що ти втрапиш у битву. Ти загинула надто юною, а натомість, повір мені, це врятувало тебе від ще страшніших жахів.

Троє кошенят, які так мало прожили в лісі й так мало дізналися про побратимів зі свого Клану, про те, хто друг і хто ворог. Ось вона — ціна, яку слід заплатити, щоб назавжди залишитися кошеням.

Якщо ви вгамуетесь — так, і навіть ти, Морошко, — тоді я відповім на ваші запитання про котів, котрі лишилися там без вас. Хех, та мені й ночі забракне, щоб повідати вам усе, що знаю! Котів дуже багато, значно більше, аніж ви гадаєте. Нам би посидіти принаймні одну повню, ба й довше, щоб ви послушали про них усіх. Але я розповім вам про тих, яких найліпше пам'ятаю, і тих, за якими спостерігаю досі.

О так, я за всіма ними приглядав — починаючи від перших Кланових котів і навіть раніше. Не тільки за чотирма Кланами, котрі нині живуть біля озера. Хай собі кирпу гнуть, мовляв, саме вони є серцем цілого світу, проте ген-ген за межами їхніх хистких кордонів існують коти, не гірші за них, а хтось, може, і більш гідний. Коти, котрими вони гордують, котрих вважають самотниками та волоцюгами просто тому, що ті не хочуть жити в галасливій юрбі. Як-от бідолашний Нєбєсний Клан, що їх діймали, а потім вигнали — усе через егоїзм решти Кланових котів. А ще Плем'я Стрімкої Води — воно вперто тримається за гори, як той мох, що росте біля їхнього водоспаду, я там усіх знаю. І Кривавий Клан, який не вартий називатися Кланом, а згадки про нього залишилися тільки в казках, бо ті коти зникли через те, що були задериковаті та кровожерливі.

А хто ж я? Я Скеля, хранитель світу, розташованого внизу, під тим, де ходять ваші колишні побратими.

Споглядач безлічі повень — такого числа ви не
здатні й уявити.

І провидець усіх майбутніх повень.

Отож сидіть тихенько та слухайте.